

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENSTJENESTE

NUMMER 16

TORS DAG 15. AUGUST 1929

1. ÅRGANG

Den Hellig Ånds salvelse.

Kostelig er kallelisen til samfund med Jesus Kristus. Han er Guds salvede, og som følge derav bringer denne kallelise med sig, at hans disipler også skulde bli delaktig i den Hellig Ånds salvelse. En kongelig slekt, et hellig prestekall må Jesus ha. Må det gripe våre hjerter og for bestandig innprente sig i våre sjeler. Vi skal nevne noen farer som er et hinder for å få den forjettede Hellig And.

Mangel på utholdenhet i bønnen.

Noen ber, søker og banker på, men de gjør det ikke med utholdende alvor. Det er mer et forsøk enn en utholdende vilje til å bli det, som Herren vil gjøre sine disipler til. Saken er ikke riktig klar for dem og derfor ikke så viktig. Derfor kan ikke hele hjertet bli åpnet. Men uten hellighet kan ingen se Herren, og uten Andens salvelse kan du ikke bli hellig! Derfor bed, søk og bank på som en der ikke finner noen ro, før Guds Hellig And fyller dig.

Et lett og overfladisk vesen er en hovedhindring.

Du ber om salvelse, du banker på hos den hellige Gud, men så løper du straks derfra og tenker ikke mer på din bønn — nei, du er lettsindig og adspredt som om du har villet leke med Herren. Dette er forferdelig! Betenk, hvem det er du vil tre i berøring og forbindelse med. Dea som ikke vil leve et gudfryktig liv, han behøver jo ikke salvelsen. Herren er med dig, når du vil være med ham, men har du lengsel etter verden, så er det umulig for Herren å meddele sitt vesen til dig.

Et rettfærdig sinnelag fattes hos mange, som ber.

Deres samvittighet er sørgelig nok ikke så våken og følsom, som den skulde være. De tillater sig urettferdighet mot sin neste. Og så Herrens disipler bør behandle hverandre majestetisk. Dem gjelder i første rekke Jesu ord: «Alt hvad I vil, at menneskene skal gjøre mot eder, det skal I også gjøre imot dem.» (Matt. 7, 12.)

Hvorledes forestiller du dig de helliges omgang med hverandre i himmelen? Å vandre som dem, det er vårt kall her på jorden. Du kjenner sannheten, du kan preke for andre; men er du også selv rettfærdig innfor Gud og mennesker? Prøv dig her! Just fordi Jesus elsket rettfærdigheten og han hater urettferdigheten, blev han salvet med gledens olje mer enn sine medbrødre. (Hebr. 1, 9.)

Uforsonlighet er hindring for Andens salvelse.

Jesus legger stor vekt på å tilgi og glemme forurettelser. Ingen, som ikke er hjertet tilgir sin broder blir delaktig i Guds tilgivelse. Du avslører måske andres feil, dadler dem, taler nesten med gle-

DET ARGENTINSKE FELT

Sukkerinnhøstningen. — Levende interesse for evangeliet blant Mattakko-indianerne.

Mattakko-indianere ved misjonsstasjonen.

Embarcacion Salta 3.—7.—29. Kjære «Misjons-Røsten»s lesere!

Tidens gang synes mer merkbar år etter år, og når man blir gamle misjonærer synes man mangen gang man har skrevet nok, men nye slekter vet nok svært lite om hvad man skrev for 15—18 år siden. Jeg er nu meget bedre til helbred, men enn mangler det jo litt på at man er helsesterk; men man kan utrette en mengde allikevel og derfor er man glad.

Våre Chiriguan-indianere er nu ved sukkerfabrikken ved innhøstningen. Arbeidet går jo natt og dag ved skift, og det er med hui og hei sukkerrøret meies ned og gjøres rent av den hær av indianere som er samlet her fra hele Chaco. De tjener sig herved noen slanter til klær, kniver, økser, ja skytevåben med. Der arbeider også våre troende nu, i all stimelen, men de samler sig og ber og leser og synger sanger til Jesu lov og pris. Det er således stadig noen nye som på denne måte får høre ordets gode budskap av disse også. Evangeliets sannhet spredes her, så det er ikke ganske nytt for mange man møter, men deres begrep om oss og ordets sannhet er som oftest meget forvansket. Men det er stort at de som hører vil gå frem i sann gudsfrykt og hellig levnet. Det gjør at det blir en viss frykt over de andre som lever i sine synder.

de derom, men dine egne vil du ikke se og heller ikke tilstå. Da nytter all din bønn om den prestelige og kongelige salvelse ikke. Som en forsonet vær forsonlig, så skal Gud være dig nådg.

Den som ikke følger det lys han har, kan Herren ikke gi mere.

Er der noen motsigelse i din vand og det lys og den kunnskap, som du har? Du vilde eldler for lenge siden ha vært en

Imens har vi den store glede, å få se evangeliet gripe en annen indianerstamme, våre nærmeste naboer. Det er Mattakko-indianerne. Disse har kommet regelmessig til møtene en 7—8 måneder, men særskilt de 2—3 siste måneder har det vært interessant å se deres store opmerksomhet og iverdighet for å få høre ordet. Disse indianere var forferdelig degenerte og fele til å drikke sprit, men ordet synes nu å ha fått makt over dem. Nu begynner de å grynte med når en ber, ja de ber med oss, og man kan kjenne det er en virkelig hjerteangst som kommer fra dypt. Og det er hyggelig å se alle marsjere op til fronten og gi oss et godt håndtrykk idet de sier godnatt hver kveld. Det er lys og liv i disse seige indianertrekk nu, tennene lyser og øynene blinker, det er gleden og tilfredshetens smil. De har vært bundet, undertrykket og foraktet av alle, et utskudd fra denne verden. Men nu så de kjærlighetens nye lov i Kristus, og det satte en ny lysning på horisonten av det formørkede liv, ja de fikk se rettfærdighetens solstråler lyse, og det gjør til og med den mest formørkede hedningsjel godt.

Nu har mange av disse indianere planer om å komme og bygge rundt stasjonen. De som allerede bor her vil ha bedre hus, og da blir alt så meget lysere, selv om de sitter på marken og steder i asken. Når nu bare klærne

salvet Jesus disipel — men din vand, ditt vesen er ennu alt for verdsligt. Visselig ber du, men du er ikke lydige imot den Hellig Ånds formaninger. Kan du skue Gud? Er du rede for himmelens liv idag? Adlyd, oplev den kjente sannhet, så skal Herren føre dig videre!

Om Gud gir, så trekk ikke ditt kar tilbake!

Mange drar sig tilbake i bønner, når den Hellig And begynner

blir noenlunde rene, og det blir litt renfeiet rundt om, så lyser det snart op.

Nu må dere være med og be for just nu gjelder det, at disse blir virkelig grepne, så de kan sprede budskapet videre ut til alle kanter, at indianerne må bli grepet av Mesterens bud, sendt til alle verdens hjørner. Gjør de det, vil snart Mattakko-stammen, hele Chaco og Bolivia også få høre om dette frelsens budskap. Ja, til og med de andre stammer når de kommer på et fredelig besøk. Det er nemlig ikke alltid indianerne er ute på menneskejakt og sitter med skalperingslyst. Nei, da må blodet først hidses, ved en nedrig fornedrelse av en av dem, men da bryter også villskapen ut i indianeren, og Chacogegnene ljommer av ville krigshyl, fulgt av ophissende krigsdans.

Her må fredens evangelium omskape, og dertil trenger vi virkelig pånyfødte Mattakkoer.

En ting til vil jeg be om: Vårt orgel er så dårlig nu, og jeg har et tilbud fra en misjonær om å få kjøpt et sådant for 250 kroner. Han skal nu reise hjem til England. Vi vilde gjerne ha dette instrument til å spille på for indianerne. Det vi har nu holder på å gå istykker, og det er bare et tidsspørsmål hvor lenge det vil holde. Kan vi bruke det, blir det benyttet på utstedene.

Hilsen fra

Berger N. Johnson.

En hilsen fra India.

17. juli 1929.

Hjertelig takk for «Misjons-Røsten» som kommer regelmessig. Må Herren velsigne bladet så «Misjons-Røsten» blir en talsmann for hedninge-misjonen hjemme og et bindeledd mellom de forskjellige felt. Det har vært opmuntrende å lese beretningene fra de forskjellige felt og se at Guds sak går seirende fremad.

Som det fremgår av rapportene så er India det hårdeste felt, og det er nok en sørgelig sannhet. Som ny herute har jeg ikke meget å berette om fra arbeidet, men så meget har jeg sett at nøden og mørket herute er stort. A se skarene bøye sig i tilbedelse for sine heslige avguder er et syn som man aldri glemmer. Må Gud få sende en gjennomgripende vekkelse over hele India.

Her er dog mange distrikter som ikke har hørt om Jesus enda; her trengs fler arbeidere, for hvordan skal de kunne tro uten å høre? Hvad som trengs er slike som er villige å lide ond for evangeliet i Guds kraft. —

Jeg har nylig hatt den triste nyhet fra mitt hjemsted at min kasserer, br. Hans Berge, er blitt drept ved ulykkestilfelle.

Han var ute i sin have for å sprøte sine frukttrær, da pumpen eksploderte og rammet hans hake med den følge at han døde øieblikkelig. Med ham er en av misjonens varmeste venner gått bort. Han var alltid i virksomhet for Herrens sak, og vil bli dypt savnet både på sitt hjemsted og overalt hvor han var kjent. La oss huske på hans hustru og to barn i bønn!

Bed for det mørke India! Hjertelig hilsen til alt Guds folk!

Gunhild Aabø,
Cosy Villa Landour Mussoorie U. P.
India.

Den som lider mest, kan gi mest.

Dr. F. B. Meyer brukte ved en anledning følgende treffende illustrasjon:

«Jeg har hatt megen nytte av følgende sammenligning: En jernstang er verd 20 kroner, forarbeidet til hestesko dobbelt så meget, til synaler 1200 kr., til blad i pennekniv 12,000 kr., til urfjærer kr. 900,000. Hvor må ikke den stakkars jernstangen bearbeides for å bli så meget verd! Men jo mer den hamres og føres gjennom ilden, files og pusses, dess høiere stiger den i pris.

Det er slik også med oss selv. De som lider mest, kan gi mest. Det er gjennom lidelse Gud får mest av oss til sin ære og andres beste.

(Ev. Harold).

MISJONS-RØSTEN

Fritt uavhengig organ i misjonens tjeneste.
Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité og utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adr.: «Misjons-Røsten», Post box 32, Sarpsborg.
Abonnementpris er: For enkelt nr. 20 øre, kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet kan bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opplyselse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Mangel på misjonærer.

Eftersom den siste tids holdning nærmer sig sin avslutning og alle tegn tyder på tidenes ende, får Guds menighet på jorden mer og mer øinene op for nødvendigheten av et mer intenst arbeid for evangeliets utbredelse i de fjernliggende land.

Som man vil ha sett av beretningene her i bladet fra de forskjellige felter, er arbeidet alltid større enn hver enkelt av sendebudene kan overta. Ofte må også det utvidede arbeid utstå grunnet økonomiske vanskeligheter. Slik burde det ikke være, om hver enkelt var sig sitt ansvar bevisst.

Nedgangstidene har også gjort sig gjeldende for misjonens vedkommende og inntektene er skrumpet meget inn.

Men for Herren er intet umulig.

Han ber uttrykkelig sine barn å benytte den forrett de har i bønnens tjeneste.

Vi er i hans vilje, når vi ber høstens Herre drive arbeiderne ut i vingården.

Måtte bønnens ånd få senke sig i våre hjerter. Herren vil selv sørge for utfallet.

Som vi før har meddelt har Kina innlandsmisjon gatt sig som mål å be høstens Herre om 200 nye arbeidere.

Videre meddeles, at Det norske Kinamisjonsforbund trenger 30—40 nye misjonærer for å kunne avhjelpe mangelen på deres misjonsfelt.

Blandt de frie venners misjonærer er det også mange som stunder efter hjelp i arbeidet for å nå de tusener av hungrede med evangeliets livgivende ord.

Mange er også rede og står ferdige til å reise ut i gjerningen så snart Herren åpner veien.

La oss være lydige for Andens røst både når det gjelder å være med i striden gjennom bønn og ved å yde vår skjerv.

Herren vil lønne tifoldig igjen og velsignelsens strømme skal ikke utebli.

La oss alltid ta med misjonsarbeidet og våre misjonærer når vi treder frem for Herrens åsyn.

Atter urolige tider i Kina for de norske misjonærer.

Det norske Kinamisjonsforbund har fått flere meldinger fra misjonens menn om, at det atter

er urolige og vanskelige tider for de norske misjonærer. Soldater har bl. a. tatt stasjonen i Sichuan, og i nesten hele feltet graserer røvere uhorst grusomt. De ligger like innpå byene og gjør akkurat hvad de vil.

Det gjør heller ikke forholdene lysere, at forhandlingen mellom Russland og Kina er brutt.

Str. Dagmar Engstrøm, som har virket i Banda, India, i flere år, tenker — om Herren åpner vei for henne — å komme hjem en tur for hvile og for å tale misjonens sak blandt vennene. Vi vil derfor få opmuntre vennene til å hjelpe henne med midler til reisen. Bed at Gud må få bruke henne til sitt navns forherligelse.

Bidrag kan sendes til kasseringen Ingvald Finnerud, Drammen.

Stor gave til misjonen.

Frk. Signe Simonsen, Glemmen har ved testamentarisk gave tilgodesett Det norske Lutherske Kinamisjonsselskap, Det norske Misjonsselskap, Sudanmisjonen og menighetsfakultetet. Testamentet representerer en sum av ca. 55,000 kroner.

Forlat dig på Herren

Paulus, denne tro korsets ridder, som regnet alt for tap for at han kunde vinne Kristus, taler i sine brever om «en uransakelig rikdom», om Guds «nådes overvettes rikdom» (Ef. 3,16). Og en dag blir han nesten overveldet og utbrytter: «O, rikdoms dyp både på Guds visdom og kunnskap! Hvor uransakelige er hans dommer og hans veier usporlige!» (Rom. 11,33).

Det er et forunderlig utsagn i Fil. 4, 19, som fyller oss med voksende forundring, eftersom vi får et lite innblikk i høiden, dybden, lengden og bredden av dets betydning. Det er følgende: «Min Gud skal efter sin rikdom gi eder alt, hvad i trenger i herlighet i Kristus Jesus.»

Du som har fått syn for de mange millioner av hedninger, som vandrer i mørke, og derfor har budt slekt og venner farvel og nu arbeider efter Guds bud ute i vankundighetens og overtroens dunkelhet for dyrebare sjelses frelse — dine fornødenheter kan være mange og store; men vær ved godt mot! Hans ord står fast, og han sier, at han vil avhjelpe all din nød efter sin rikdom på herlighet i Kristus Jesus.»

Du som har følt kallet, og lenges efter å dra ut med «godt budskap» til dem, som aldri har hørt det, men for hvem det synes å være uoverstigelige hindringer, «ta ikke motet». Gud er istand til å bane vei hvor det ingen er, og å avhjelpe all din nød. Du har rett til å forlate dig på forsettelsen om, at han vil «avhjelpe all din nød efter sin rikdom på herlighet i Kristus Jesus.»

Japan.

Den kjente japanske evangelist P. Kanamori har uttalt, at han tror det forestår en stor innhøstning av sjele i hans land. Kun en halv prosent av landets befolkning er kristne.

PARADISET

Av M. Blom-Bakke.

Det siste Jesus gjorde før han bøiet sitt hode i døden på korset, var å åpne paradiset port, som hadde vært lukket i fire tusen år, og den første som trådte inn ad den åpne port var en røver, ifølge med verdens forløser — Jesus Kristus.

I vår bibel, som er Guds budskap til menneskene, finnes ikke paradiset nevnt i det gamle testamente, i fra det øieblikk da Adam og Eva blev drevet ut derfra, og siden stod en engel med blinrende sverd og vokter veien til livsens tre (1. Mos. 3, 22) inntil Jesus Kristus i Getsemane hadde smakt dødens bitterhet for alle, og utropt: Min sjel er bedrøvet inntil døden, — og hans sved blev som blodstråper som falt til jorden. Men på korset viste han sig som seierherre over alle fyrstedømmer og makter og tok skyldbrevet som angikk oss og naglet det til korset, (Kol. 2, 14). Nu trengte sverdet inn i hans hjerte, og da senket engelen sitt sverd, og veien var åpnet og fri til livsens tre, for alle som tror på Jesus Kristus og anerkjenner ham som Herre! Det var dette røveren gjorde, og derfor tok Jesus ham med inn i paradiset samme dag, og det på full lovlig grunn, da han nu hadde gjort renset for våre synder, og satte sig ved majestetens høire hånd i det høie (Hebr. 1, 3). Apostelen Paulus fikk noen år senere et blikk inn i paradiset og forteller oss at dette er i den tredje himmel.

Johannes ser i sitt syn på øen Patmos nede i Middelhavet, inn i paradiset herlighet, likesom han ser den nye staden i dette herlige landskap. Samtidig ser han den frelste skare av alle folkeslag, at de har adgang til livsens tre, som står midt i Guds paradiset, og hvorfor de er der er fordi de har tvettet sine klær og gjort dem hvite i Lammets blod.

Alle som her kommer til lyset og bekjenner sine synder, blir renet og frigjort for all syndeskyld på grunn av Jesu Kristi fullbragte verk for alle, fra den minste til den største synder, til det er en troverdig tale og fullt vedt å mottas, at Jesus Kristus kom til verden for å frelse syndere, blandt hvilke Paulus var den største, fordi han hadde forfulgt Guds folk. Og når den største synder nu er frelst og vel innenfor paradiset's port, så er det håp og redning for alle, ti på det siste blad i vår bibel står innbydelsen til hver den som vil — den som vil — han ta livsens vann uforskyldt.

Dette er evangeliets dypeste og høieste budskap, derfor skal vår høløvede Frelser tilhøre prisen og takken og æren og makten og styrken i all evighet. Amen.

M. Blom-Bakke.

KONGO

Belgisk Kongo er ett stort landområde på 2,380,000 km.² og med en befolkning på ca. 30 millioner mennesker (muligens noe høyt ansatt). I året 1911 fantes på dette felt omkring 48 protestantiske misjonsstasjoner og inntil 1917 ytterligere opprettet 33 nye. Det er tross dette allikevel hendes utmark nok i dette land som venter på rydningsmenn, idet det i Kongo finnes hundre stammer med tilsammen 13 til 20 millioner mennesker, som absolutt intet har hørt om evangeliet.

Efter misjonsberetninger å dømme er nu disse folkeslag ved Herrens forunderlige nåde beredt for mottagelsen av misjonærer. Dette ranke glinsende og forferdelige folk hinsides Etiopiens strømme, kommer med store deputasjoner og frembærer sine gaver, og ber så vakkert om at misjonærer må bli sendt dem. Es. 18.

Vi har hørt ropet derutefra «Kom over og hjelp oss» og merket Herrens kall i våre hjerter til å benytte den anledning som nu er forhånden.

Noen brødre og venner av Alb. Christiansen har følt dette sterkt og da vi også har forhånden en broder, hvis hele hjerte står til Kongo, har vi besluttet oss til å gjøre noe for ham i denne sak. Vi har vært tiltalt av ham og hans families uegennyttige, opofrende hjærhet for dette folk, og tror at de er de rette til derute på feltet å vise disse våre medmennesker hvad Guds kjær-

lighet er — dette ord som det i deres språk ikke engang finnes adekvat uttrykk for. Vår broder har ved et fireårig opphold derute erhvervet sig erfaring om klimatiske og andre forhold, dertil behersker han to dialekter og er således skikket til straks å opta forkynnervirksomhet.

Der er på dette misjonsfelt mange vanskeligheter for misjonærene, vel nærmest på grunn av den bigotte katolicismens innflytelse. En misjonær kan ikke bli anerkjent som sådan og nyte en misjonærs rettigheter uten at der er minst fem utlendinger første gang, og dertil utsendt av et misjonsselskap som gir betryggende garanti.

Vi sammenkalte derfor interesserte venner til en konferanse om denne sak på Pilesgt. 4 III i Oslo, søndag 14. juli og drøftet der forskjellige alternativer. Vi hadde også gjort forespørsel i et par av de selskaper som arbeider i Kongo om muligheten av et assosiasjonsforhold med disse, og blev opmuntrende mottatt. Noen venner har antydnet hel sammenslutning med allerede igangværende selskaper, mens andre har anbefalt å se hvad den i Drammen i pinsen sterkt uttalte misjonsinteresse vil føre til. Imidlertid besitter broder Christiansen et visert pass til Kongo, som muligens vil gi ham adgang som emigrant, og vi blev da enige om å gjøre et forsøk med dette.

Vi valgte da en hovedkasserer for det hele land, nemlig broder bankasserer Erling Syvert-

ORD FOR DAGEN:
Salt er en god ting; men når mister sin kraft, hvad vil i da med? Ha salt i eder selv og hold med hverandre.

sen, Danvik, Drammen, som y formide innkomne midler. I vissthet om nødvendigheten av å gjøre noe snart for å bringe misjonsvirksomheten inn i en fast og betryggende form, valgte også et arbeidsutvalg til å arbeide videre med saken, og når det ny finner tiden inne, innkalles nye konferanse og tilrettelegg forslags. Valgt blev Erling Syvertsen, Drammen, J. Lind Moss, Ole O. Fjeld, Sørkedalen og Marthin Nielsen, Oslo.
Vi vil da de interesserte venner heretter innsende sine midler til hovedkassereren.
Delta med oss, kjære venner, stedets folk og la oss derved påskynde vår broders utreise. Denne vil antagelig finne sted i august—september d. å.

For arbeidsutvalget
Marthin Nielsen
Armauer Hansensgt. 11, Oslo.

Hilsen fra England.

Springfield 24.—7.—20
Kjære lesere.
Fikk lyst til å sende noen ord til «Misjons-Røsten» herfra i belskolen.

Vi har det herlig, og får i sannhet kjenne Herrens underbar nærhet. Halleluja til Jesus! Her er og forblir til evig tid den samme. Ord som aldri kan rokke.

Vi er for tiden 12 elever ved skolen, som skal ut i arbeidet for vår dyrebare Mester, — noen i Afrika og India samt Russland. Underregnede skal til India, og er fra br. Halvorsens forsamling i Oslo. Jeg finner det er stort å få legge sitt liv i Mesterens hånd og å kunne si: «Herre, her er jeg send mig.» O, glory til Jesus. Jeg er hittil den første fra Skandinavia som har vært her ved sin fra Hadelanden, men det kommer en spede Går det nå å fra Sverige hit i neste måned.

Vår lærer, Mr. Horton, er og så pastor for forsamlingen Assembly of God. Den er ny, så har ikke så mange på våre møter. Men Gud er iblandt oss og freiser sjeler, så det vil nok bli blomstrende forsamling. Vi har møter søndag foruten friluftsmøte; ellers i uken har vi 5 møter. Må Gud velsigne vennene her i Norge. Rom. 15, 13.

Eders i Jesus
Alfhild Holme
Bible school 14, Springfield Pk
Scarborough, England

Kjærligheten.

Grunntrekket i guddommelig kjærighet er lidelse.
I det ophiende billede i første Korintierbrev begynner kjærigheten sin gang med «langmodighet» og ender med: «Tåler alle mens der i midten står: «Kjærigheten blir ikke bitter.» 1. kor. 13, 4—7.

«Gud er kjærighet, og hvem som blir i kjærighet, blir i Gud i ham.» 1. Joh. 4, 16.
Kjærighet er lovens fylde. Kjærighet er summen av all godhet.
Kjærighet er innholdet av all lyshet.
Kjærighet er livet.

Hø
avholdes i 14de, 15de og hvortil des, nærmeste neste num.
Prediker andre der i god tid

FRA SP

Fra stev
Dagen blev
ligste solsk
venner fra f
møtt frem,
stedets folk
vanlig op ef
trofast.
Broder T
stevet med
vers 17—19
Gud brøt ut
sen hadde
Herrea. Luk
har fått bud
frimodig fr
spredte ord
blir kjent h
Bysveen
legg som ha
frimodighet.
Rygge var
vidnet for os
på oss og so
opleve. Fle
det herlige s
mot dem.

Om eftern
Spremsen 3
en med Jesu
Guds velsign
fortsatte me
vidnet. En vi
født til et lev
om den solid
i den levde
Kristus før
vende lagt og
vende brød. S
fra Hadeland
Går det nå å
med Gud? J
sjelen kan vi
dalen leste s
Ja, en herl
hadde det væ
kret og med f
hjemsteder.
lengtet efter
ikke mere ska
Gud velsign
tilstode og de

Broderlig
Alb
Fra Bor
Vennerne
hadde innbu
søndag den 28
møtt venner f
Raskim, Ryg
Askim og fler
møtet tok sin
Br. G. Ivers
ne velkommen
men 9. Deres
Bakke fra
Pet. Broderen
heten av å bli
br. Utne, Ry
og talte maner
broderkjærigh
pen mot Gud og
Da tiden aller
og det skulde
blev møtet avsl
takk til Gud.
Kl. 3 em. hol

Høst-Stevne

avholdes i Betaniam i Arendal 14de, 15de og 16de september og hvortil alt Guds folk innbydes, nærmere bekjentgjørelse i neste nummer.

Predikende brødre og ellers andre der ønsker å delta bedes i god tid tilskrive

Nils Blom-Bakke, menighetstjener.

FRA SPREDTE FELTER

Fra stevnet på Minnesund.

Dagen blev beriket med det herligste solskinsvær. En mengde venner fra forskjellige kanter var møtt frem, også en hel del av stedets folk. Herren møtte som vanlig op etter sitt ord. Han er trofast.

Broder Thoresen begynte stevnet med å lese av Salmen 72 vers 17—19, og lov og takk til Gud brøt ut. Br. Jul. Sørensen hadde også fått et ord fra Herren. Luk. 5, 15. Ja, den som har fått budskap fra Herren står frimodig frem for folket og spreder ordet om Kristus, så det blir kjent blandt folkene. Br. Bysven hadde også sitt innlegg som han bar frem med stor frimodighet. Salmen 91. Mor Rygge var også kommet og vidnet for oss om det som venter på oss og som vi venter på å få oppleve. Flere andre vidnet om det herlige som Gud hadde gjort mot dem.

Om eftermiddagen døpte br. Sprensen 3 søsken som gikk veien med Jesus. Siden nedbad vi Guds velsignelse over dem. Vi fortsatte med møte hvor mange vidnet. En vidnet om å være gjenfødt til et levende håp, en annen om den solide frelse: Utvalgt i Kristus før verdens grunnvoll blev lagt og om Jesus som det levende brød. Søster Anna Heier fra Hadeland om gleden i Gud. Går det an å stadig ha det godt med Gud? Jo, stadig lykke i sjelen kan vi få. En br. fra Mjøndalen leste salmen 16.

Ja, en herlig dag med Herren hadde det vært og vi reiste beriket og med fornyet mot til våre hjemsteder. Alle gledet sig og lengtet efter det stevne hvor vi ikke mere skal skilles.

Gud velsigne alle de som var tilstede og de som leser dette.

Broderligst
Albert Robinson.

Fra Borgenhaugen.

Vennerne på Borgenhaugen hadde innbudt til vennestevne søndag den 28. juli. Det var fremmøtt venner fra Sarpsborg, Fredrikstad, Rygge, Saltnes, Moss, Askim og flere andre steder, da møtet tok sin begynnelse kl. 11. Br. G. Iversen ønsket velkommen, idet han leste salmen 9. Deretter talte br. A. Bakke fra Drammen over 1. Pet. Broderen påpekte nødvendigheten av å bli lik Jesus. Så leste br. Utne, Rygge, fra Filip. 1, 3 og talte manende og kraftig om broderkjærligheten og om troskapen mot Gud og vennene.

Da tiden allerede var gått langt og det skulde være to møter til, blev møtet avsluttet med bønn og takk til Gud.

Kl. 3 em. holdtes et kort fri-

luftsmøte på Mobakken, hvor flere vidnet og sang om Herren.

Efter en kort pause samledes man igjen i lokalet som var fullt besatt.

Br. G. Iversen åpnet møtet i tilknytning til Es. 44, 1—8.

Br. O. Karlson vidnet ut fra 1. Johs. 3, 13—14 og talte om Guds barns kjennetegn. Overgangen fra døden til livet skaper kjærlighet til brødrene, og medfører at man hører Herrens røst.

Gamle br. Kristoffer sen, Moss, vidnet derefter ut fra Luk. 12, 40: «Vær da også i rede, ti Menneskesønnen kommer i den time da I ikke tenker.»

Br. Swahn, Frstad, talte ut fra ordene i 2. kor. 5, 14: «Ti Kristi kjærlighet tvinger oss.» Når Kristi opfrende kjærlighet til den falske menneskehet åpenbarte sig på Golgata, førte det til at de som tok imot ham og kom inn under blodets rensende kraft blev Kristi frigivne trelle. Kristi kjærlighet tvinger til tjeneste for Mesteren.

Br. Schulstad leste Matt. 13 og knyttet noen ord hertil om å være rede og være våkne. Frydte sig over storheten av å være blitt bevart i samfundslivet med Jesus Kristus i over 42 år.

Br. Bakke fortsatte ut fra 1. Tes. 4, 13—18 og manet til å være rede når Herren selv kommer med en overengels røst og med Guds basun. Trodde tiden var nær, da vi skulde rykkes op for alltid å være med Herren.

Flere brødre priste Herren i sang og vidnesbyrd. Br. Hystad, Glemmen, tolket sin glede i sangen «Din år jag änn», og en ung br. fra Askim sang: «Jeg har bestemt mig å leve helt for Gud.» Efter bønnemøtet var det også fler vidnesbyrd og først ved 9-tiden brøt man op hver til sitt efter en velsignelsesrik stevnedag.

Misjonshusets strengemusikk, Sarpsborg, spilte ved møtene.

Ref.

Tromsø.

Det har behaget Herren å holde oss friske, både åndelig og legemlig. Ordets utbredelse har vært holdt vedlike her på Eben-Ezer og ved mine misjonsreiser i Øst- og Vest-Finnmark. Vi har utbredt en mengde hellige skrifter både på norsk og samisk såvel som den muntlige forkynnelse, og Herrens ord vender aldri tomt til bakte. Jeg er nu det eldste frie Herrens vidne, som bryter hjertejordbund her nord i disse kolde polaregne og ønsker å holde på så lenge Herren vil ha mig herne og lide med Kristus utenfor lenen. Rom. 8, 17. Hebr. 13, 3.

Har nu hatt tre vennestevner denne måned. I Rossfjord 7. juli, her på stedet 14. juli og på Breivikbotn 21. juli. Mange av Guds folk var hindret fra å komme på grunn av økonomiske forhold og lange, besværlige sjøreiser. Vi erfarer strømmen av Jesu Kristi nåde og sannhet til oppbyggelse og åndelig styrke til vårt innvortes Guds menneske. Efs. 3, 16. En broder og noen søstre blev også begravet med Kristus ved døpen til døden. Rom. 6, 4. Vi gleder oss alle over at Guds ord får fremgang her oppe. Ære være Gud og Lammet! Noen troende, som var syke, ønsket vi skulde behandle dem efter Jak. 5, 14, hvad vi også gjorde.

Troen og tålmodigheten settes

DET VANSKELIGE SKRITT

Av G. Refstie.

Ved sitt første møte med Peter — dengang han hette Simon — sa Jesus: «Du skal hete Kefas». Det betyr Peter — klippemannen. Det var Jesu mål med Peter. Han skulde bli en klippemann.

Derfor sier Jesus: «Følg mig». Det måtte bli slutt med hans gamle liv.

Det var det første skritt. Derneft får Peter se noen glimt av hans herlighet.

Hvorfor det? For at Peter skulde bli fast i troen på ham. For at Jesus — med andre ord — skulde bli umistelig for Peter.

Derfor lar han Peter være vidne til at blindes øine åpnes — sultne munnar mettes — døde sig livet — ja, han får endog komme ut med Jesus på de brusende bølger.

Derefter kommer den store stund der oppe ved Cæsarea — Filippi, da Peter får anledning til å avlegge sin vidunderlige troesbekjennelse:

«Men I, hvem sier I at jeg er?» Da svarte Simon Peter også: «Du er Kristus, den levende Guds Sønn.» Matt. 16, 15—16.

Den dagen var ikke Peter i tvil. Han var klar over at Jesus var Guds Sønn. I den sak var han sikker.

Og derfor lå også hele hans sjel i uttrykket: «Herre, hvem skal vi gylde? Du har det evige livs ord.» Joh. 6, 68.

Jesus var blitt umistelig for Peter.

Det var det annet skritt Jesus førte ham på hans vei til å bli klippemannen.

Når Jesus er kommet så langt med ham, lar han Peter forstå, at der er ennu ett skritt tilbake for ham — det vanskeligste.

Det er å være villig til å gå lidelsens vei med Jesus.

Det var det sværeste skritt for Peter. Og kostet ham de hårdeste kamper.

Men skulde Jesus bruke ham, så måtte han også være villig her.

Derfor gir han ham tilkjenne, at han går op til Jerusalem og der venter lidelse og død.

Da blir Peter såre forferdet. Han går bort til Jesus, tar ham forsiktig i armen, spør ham tilside bort på bakken, og med en stemme der skjelper av spenning bryter han ut:

— Nei, Jesus, dette må ingen-

ofte på prøve grunnet økonomiske vanskeligheter, men Gud er trofast, som ikke tillater prøvelsen å bli større enn vi kan tåle den. Salm. 121. Så er vi da Gud innerlig takknemlig for at det knappes av for hver dag på vår korte pilegrimreise herne. — «Snart er vi hjemme og står for tronen» o. s. v. Der hjemme glemmes se hodens prøvetid og vi skal få se Guds nåde og sannhet har fått utrette i oss. Hvilke herlige resultater han selv har virket i hvert enkelt lem på sitt legeme, som er menigheten. 1. kor. 15, 10—58.

Med de hjerteligste broderhilsener til alt Guds folk. Eders ringer, men alltid trofaste medarbeider.

Andreas Wangberg.

lunde vederfares dig. For alt i verden, gå ikke op til Jerusalem! Spar dig selv! Du må da bruke forstand, Jesus!»

Hvad var det som drev Peter til dette. Var det medfølelse med Jesus?

Nei, jeg tror ikke det. Men Peter hadde tenkt sig at Jesus skulde bli en mektig jordisk fyrste. Og når den dagen kommer, vil jeg — Peter — bli en stor general i Mesterens hær.

Der var menneskelige storhetsdrømmer hos Peter. Men da Jesus fortalte ham, at lidelse og død ventet — da falt generalen bleknet — illusjonen brast. —

Og til alt dette kom for Peter en såre svær tanke. —

Skal Mesteren gå lidelsens vei, så må jeg følge med. Det vil jeg ikke. Det kan jeg ikke. — A. om jeg kunde slippe. —

Og så går han bort og vinker Jesus tilside.

Men nettop fordi der bak Peters ord den stund ligger menneskelige storhetsdrømmer, taler Jesus så hårdt til ham:

«Vik bak mig, satan! Du er mig til anstøt; ti du har ikke sans for det som hører Gud til, men bare for det som hører menneskene til.» Matt. 16, 23.

Det synes å være hård tale. Men det var dog det eneste som kunne redde Peter.

For tross all menneskelighet og all svakhet hos ham, var Jesus dog umistelig for ham.

Og da han fikk valget mellom å si Jesus farvel eller å gå lidelsens vei med ham — så valgte han å følge Jesus og lide med ham.

Det gikk ikke av sig uten kamp — svær kamp — langvarig kamp — kamp — som båret hans sinn. Men da den var slutt, var Peter også villig til å følge Jesus på lidelsens vei.

Der er mange idag som har stått op og fulgt Jesus. Og mange som bekjenner at de tror på ham.

Men de bever tilbake for å gå lidelsens vei med Jesus. Menneskelige storhetsdrømmer er grunnen for noen. Bistaktighet og feighet for andre.

For dem alle er følgen, at styrken i Herren fattes og livet visner og dør.

Herren sier en dag til den unge mann: Du må bryte med den unge kvinne som du holder av og som ikke vil omvende sig.

Det koster kamp og lidelse. Og den lidelse bever han tilbake for. Det blir intet brudd. Men kraften i hans liv er borte. Velsignelsen uteblir. Han ber. Og himlen er lukket som en hvelving av kobber.

Der kommer en til dig en dag og ber dig med på en tur søndag — eller en tur til «hytten» lørdag kveld og søndag (å, dette eideleggende hytteliv, som er skutt op iblandt oss i de siste år). Det skal bli så kjekt, sier han.

Jesus sier: Gå heller på møtet. Forkynn heller mitt evangelium. Men det koster noe. Den lidelse vil du ikke ta.

Jeg sa engang til en ung mann: — Vil du være med på møtet søndag? Det gjøldt då å gå en mils vei.

— Nei, jeg kan ikke.
— Hvorfor ikke?
— Jeg må sove middag.
Jeg brukte all min overtalelseskunst. Men mannen blev hjemme.

Han måtte «sove middag». Det er et nokså karakteristisk uttrykk for manges stilling, når det spørres om å lide med Jesus.

De velger å «sove middag». Hvorfor er det med dig? Er du villig til å lide med Jesus? Eller sparer du dig selv?

Husk, at før du er villig til å lide med Jesus, kan han ikke bruke dig!

«Samb.»

Se her!

De som har lest, eller i fremtiden kommer til å lese min nye bok «Våk», må jeg få lov å gjøre oppmerksom på en beklagelig trykkfeil. Det er nemlig sidene mellom 34 og 39 som er feil nummerert og plassert. (Dette gjelder dog ikke de 200 første eksp. av boken. De er feilfrie og kan leses fortløpende efter pagineringen.)

For å få den rette sammenheng må sidene leses efter følgende rekkefølge: 34, 36—37, 35—39 o. s. v.

De som har lest boken uten å oppdage dette bedes lese den igjen efter ovenforstående rettleddning.

Det må også beklages at jeg ikke selv har blitt oppmerksom på feilen før. Det kommer nemlig av at trykkeren selv besørget korrekturlesingen og jeg har ikke gjennomlest den siden manuskriptet blev levert.

I de bøger som herefter sendes ut vil finnes vedlagt en trykt rettleddning og håper da boken vil gå like godt.

Broderligst
M. Støve.

Sjømannsmisjonen.

Den 31. august er det 65 år siden Den norske sjømannsmisjon blev stiftet av pastor Storch og endel venner i en gammel have på Øvregaten i Bergen. I den anledning vil det bli holdt en felleskonferanse i Bergen, hvortil er innbudt de nordiske lands generalsekretærer i misjonsarbeidet.

Norsk sonjagsskoleunions

landsmøte er i år henlagt til den vakre sørlandsby Arendal i tiden 7.—9. september.

Råd for bønnemøter.

En gammel Guds mann gir følgende råd:
— Er du beredt til bønn? Den personlige, stille omgang med Herren er den beste innledning til felles bønn.

— Bed i almindelighet kort. Jo kortere du ber, desto lettere kan de andre som regel be med. Det går også an å be uten en lang innledning og uten en enda lengere avslutning.

— Bed i sannhet, det er bare om det som virkelig ligger dig på hjertet.

— Prek ikke i din bønn. Si ikke tilsynelatende til Gud hvad du egentlig vil ha sagt din nabo.

— Den eneste rettferdighet som kan regnes for noe, er den som ikke krymper sig når Gud legger sin målestokk på den.

Fra skyggesiden.

En hennline.

En lærerinne skrev forleden i «Dagsposten» (Trondhjem):

I min klasse sitter en liten pike. Hun er 12 år og har et ansikt som en gammel kone. Hun er grå — øienlukkene er ophovnet og håret upleiet. Hun er mager og kantet. Hun ser ut som en plante uten sol, uten næring, uten kjærlighet. Utpint — utarbeidet — utvæket — likegyldig og elendig gjesper hun sig gjennom timene.

— Lina, sier jeg, hvor er de regnestykkene du skulde regne?
— Jeg vant ikke å gjøre det, sier hun.

— Hvorfor kan du ikke dine leksur idag heller? spør jeg.
— Jeg vant ikke å lese! sier hun igjen.

— Nei, jeg vet hun vinner det ikke — og hun kommer aldri til å vinne.

— Lina, sier jeg, har du sovet innatt?
— Jeg vant det ikke, sier hun.

— Red op for henne på en bank, sier jeg til en av de andre. Det gjøres, som så mange ganger før, — av varme kåper, myke kåper, stygge kåper og pene kåper — som villig sig henne av hjelpsomme hender. Lina ser opplyst ut. Om 5 minutter sover hun. Sover dypt, sover godt og lenge — og leksjonene går videre.

Hennes historie er her: I et rum innenfor størhuset bor hun. Der lever hun med sin far (om han kan kalles far) og sin mor og tre søsken, som er yngre enn henne selv.

Fuktigheten renner nedover veggene, møblene mugner og rotene piper under gulvet. Når det regner faller gips ned fra taket. Det fortalte Lina selv i klassen. Hun lo da hun fortalte om rotene, og det var ikke ofte å se henne le.

Hennes far var en slamp, og hennes mor er ennu verre. De har begge sittet i fengsel. Han arbeider en stund, og er stadig i konflikt med politiet.

Lina skjønner huset. Skurer, vasker, koker kaffe, poteter og baker brød. Så oppdrar hun barna, hun oppdrar dem virkelig, og hun kan det. Hun som er skapt av last og synde, av brennevin og kaffe, er en virkelig karakter. Hun kan skille mellom rett og urett. — Hun stjeler ikke. Det kom bort i krone i klassen. — Lina hadde ikke tatt den. Klansens mest feirede og fine pike hadde den i sin lakksko. Hvorfor tok ikke Lina den? Hennes far satt nettop i fengsel for tredje gang for tyveri. — Hun hadde aldri en øre å kjøpe noe godt for.

Hun lyver ikke. Hvorfor gjør hun ikke det? Hennes mor er kvartalets største sladdertøs og løper til stadighet ute.

Lina flyr aldri med gutter. Istedet derfor stiller hun hjemmet. Hun vet mer om livet enn mange voksne. Hun vet alt som hun ikke skulde vite. Hun har stått på gaten en mørk natt med de tre minste søsken og ventet på — at hennes drukne far skulde slutte å leke med forskjærkniven — og legge sig. Lina fortalte det dagen etter med et underlig og gammelt ansikt. — Hun er den største helt jeg kjenner. Hun har kjærlighet.

Mors hender.

Dagen var tilende. Det var kveld. Alt var så stille. Mørket hadde senket sig som et tykt, tett slør over egnen. En uforstyrret fred hvilte over alt.

Hun satt ved bordet i sitt rum, og unge, nys utkomne misjonærkvinner. Der skulde arbeides i kveld. Imorgen skulde det gå bud til postkontoret. Der var så mange i hjemlandet som ventet på brev.

I brevpakken som lå på bordet var der i det minste noen som skulde besvares ikveld. — Hvem skulde hun skrive først til? — Hjem naturligvis. Det siste brevet hjemmefra var fra mor, — nu måtte hun lese det enda engang. Aldri hadde hun mønstret noen håndskrift så nøie. Blikket fulgte hver bokstav. Dette hadde mor skrevet, hennes hånd hadde ført pennen.

Alt omkring henne forsvant. De store avstander var ikke mere. Hun tenkte på mor, på mors hender som hun elsket så høit. Det var de hender som strøk henne over håret da hun var liten, slik som aldri noen annen kunne gjøre. Det var mors hånd som tørret tårene så mange ganger når barnesorgen var stor. Det var de hender som stelte så forunderlig lett og lindrende om henne når hun var syk, — hender som sjeldent hvilte, men flittig og ivrig la alt tilrette både i hjemmet og for mange utenom. Men også hender som tidlig hadde lært å folde sig til bønn. Og hvor stod det ikke levende for hennes indre blikk hvorledes mors hånd den siste aften i barndoms hjemmet hadde tatt pennen og streket under et vers i bibelen som skulde være til særlig hjelp for det utdragende barn.

— A, om hun et øieblikk kunde grepet disse hender og trykket dem mot sin varme panne og sine trette våte øine! — — —

Brevene blev ikke skrevet. Men i den sene nattemide da sydkorsstet blinket frem fra forrevne skyer over Afrikas villmark, — da bøide den unge kvinne sine kne og takket Gud for mors hender.

Herrens skjold.

Augustina skulde en gang reise til en fremmed by. Han hadde en mann med, som kjente veien, men på en uforklarlig måte tok denne allikevel feil, og ad en besværlig sti fant de først sent frem. Det blev senere opplyst at der underveis hadde ligget røvere i skjul for å myrde dem. Men Herren kjente til faren og reddet dem.

Guds løfter.

Verdien av et løfte beror på karakteren hos den som gir løftet. Det finnes mennesker hvis løfter er uten verdi; for de lover uten å ville eller kunne oppfylle sine løfter.

Vi henvender oss nu til de løfter som Gud har gitt oss. Han som ga dem, er sandru, trofast og allmechtig, så han både vil og kan oppfylle dem. Alle Guds løfter har i Kristus sitt ja og amen.

Skolen har tilbudt henne et nytt hjem på landet. Hun vilde ikke ta imot gaven. Hun sa: — Nei takk, frøken, jeg kan ikke forlate mine.

FOR FAMILIENS YNGSTE

EN GOD ANBEFALING

For mange år siden stod der på kaien i en av våre sjøbyer en gutt som spurte efter kapteinen på et av skibene som å forankret der.

— Jo, han kommer der, sa en sjømann som gikk forbi og hørte spørsmålet. Guttene gikk frem til kapteinen og hilste høflig.

— Hva vil du da? spurte kapteinen.

— Jo, jeg vil gå til sjøs, kaptein.

— Hvorfor vil du gå til sjøs, da?

— For å sende min hyre til mor. Hun er enke og jeg vil ikke at hun skal komme på fattigbussen.

Kapteinen syntes om den hederlige gutten og måten hvorpå han omtalte sin mor.

— Vel, hvor har du dine papirer?

— Papirer? Jeg har ingen papirer, kaptein.

— Har du ikke? Ja, da kan jeg ikke ta dig med.

— Aajo, gjør det kaptein, jeg skal være riktig snid og pålitelig om jeg bare får få'ge med.

— Jeg kan ikke det; det er mot vårt reglement. Vi tar ikke imot noen uten at han i det minste har en anbefaling. Forsøk å skaffe dig en sådan.

Guttene som hadde lang vei hjem og således vanskelig for å få noen anbefaling, vendte sig med tungt hjerte for

å gå. Da falt kapteinens blikk på det lille knippe gutten bar under armen.

— Hva har du der, gutten min? spurte han.

— Mine klær.

— Dine klær — får jeg se. Hva er da dette?

— Min bok.

— Hva slags bok?

— Min bibel.

— Ja sa. — Vi har ikke meget å gjøre med der, boken her ombord, men la mig se på den!

Han tok Bibelen og åpnet den. På bokens første blad stod guttens navn tilikemed den opplysning at Bibelen var en gave fra søndagskolen for flid og god opførsel.

— Aa, gutten min, dette er mer enn nok, sa kapteinen. Kom nu med mig så skal du få hyre på mitt fartøj.

«Guds frykten er nyttig til alt, idet den har løfte for det liv som nu er, og for det som kommer», sier Skriften.

Utv.

KJÆRLIGHETEN

— Papa, sa sønn til biskop Berkeley, hvad betyr ordene *cherub* og *seraf*, som vi finner i Skriften?

— Cherub, svarer hans far, er et hebraisk ord som betyr kunnskap. Seraf er et annet ord på det samme språk.

Troens hvile.

Jesus sov midt under de truende bølgers og stormens larm. Der gis ikke noe større og mere betegnende bilde av troens hvile enn dette at Herren sov, som trygt under stormen. Ti det er et bilde på Gudsfreden, som ikke kan forstyrres av noe som helst. Han hvilte i Faderen, derfor kunde intet skade eller forurolig ham. Også de opprørte bølger var i hans Faders hånd. Derfor forekom de ikke Jesus så forferdelige og fryktingdydende, som disiplene antok dem for å være. Bølgene var tilsynelatende ganske ville og trossige; men de hadde aldeles ingen makt, ti Gud er allmechtig og alle tings behersker. Han byder både over vind og bølger.

Derfor sov Jesus så fredfullt og trygt i Guds varetekt, og da han reiste sig, vekket av de skjelvende disiple, og truet både vind og bølger, da viste det sig hvor lite disse var å frykte, og hvor lite de formådde; ti de måtte legge sig, og der blev stillhet — stillhet overfor Gud, som alene er Herren over alt, og som alene har all makt.

Guds makt hersker også over de bølger, som hver dag vil reise sig imot oss. Når blot vi i tro ser ham over dem og i dem, da mister de all farlighet og må tjene oss og Guds hensikter med oss.

Det skal prøves ved ilden. John Douglas Adams sa, at han hadde alltid trodd, at kuplen på City Hall, rådhuset i Brooklyn, var av sten, inntil en dag det opstod ild i den, og da fant han ut at den var av tre.

Er det ikke så med mange kristne, at de ofte har store tanker om sig selv, inntil de lar den Hellig And's ild prøve dem. Da finner de ut, hvad de er.

Misjonsskasserere for frie misjonærer:

Kina.
F O. SHRØDER:
A. Tofner, Sofienberggt. 16, Oslo.
MARGRETHE DØRUM og HILMA KARLSEN:
Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.
CHRISTOFA BRUNDTLAND:
L. Hvidsten, Tyskesmuget, 28, Bergen.

HELGA LUNDEBY:
J. Lind, Vertegaten 21, Moss.
RUTH PEDERSEN og ESTHER PETERSEN:
Inkassosjef Th. Wessel, Nordstrand.

JENS FJELD:
K. Aarmo, Ski st.

OLGA SCHULT (f. t. Norge):
Gerda Siveland, Rosenborggt. 1, Oslo.

ALFHILD BJERVA:
G. Bergh, Youngsgt. 1, Oslo.
SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN:
Th. Wessel, Nordstrand pr. Oslo

M. PAULSEN og IDA LORENTZEN:
Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.

Alaska.
GUSTAV NYSETER:
Nyseter, Osen pr. Rena.

Finnmarken.
DORTHEA KLEM:
Thora Finnerud, Danvik, Drammen.

KRISTIAN SKIPPERUD:
Anna Thøgersen, Teatergaten 1, Oslo.

MARATHA HAGA:
Jørgen Monsrud, Harestua.

LAPPEMISJONÆR A. VANGBERG:
G. Iversen, postboks 32, Sirpsborg.

Argentina:
BERGER N. JOHNSEN:
H. H. Sønstebo, Otterholdt pr. Bø, Telemark.

SIGURD GRØNVOLD:
Johan O. Johnsen, Slemmestad.
ERLING ANDRESEN:
Rolf Andresen, «Fredly», Haslum, pr. Oslo.

og betyr flamme (rd). Derfor kan man at cherubene er engler som holder sig i kunnskap, og at serafimene er engler som på samme måte holder sig i kjærlighet til Gud.

— Da håper jeg, sa den svenske ten, at jeg, når jeg dør, må bli en engel for jeg vil heller elske Gud enn å bli noe all ting.

GJØR DET LILLE DU KAN
To små indianerbarn bodde i et hvor en misjonær av og til kom og laite folk om Jesus.

En dag talte de om hvad de hadde bli når de blev store. Den ene sa: — Jeg skulde ønske jeg kunde bli predikant. Da skulde jeg ga om å fortelle menneskene alt det gode som vet.

Den andre kunde ikke finne på straks. Han syntes nok det den hadde sagt var det beste. Men plutsynet hans ansikt, og han utbrøt: — Jeg skulde ønske jeg var bostavn.

Da skulde jeg kjoste predikanten omkring, så han kunde tale alt det gode han vet.

Se det! — Når han ikke kunde bli predikant, så vilde han iallfall bli det han kunde.

GLEM IKKE
Å be for alle barn ute i bedningskatalog at de må få høre om Jesus som kan verden for å frelse også dem.

Afrika:

P. EVENSTAD:
Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.

TOMINE EVENSTAD:
Gartner M. Walde, Ibsensgt. 1, Bergen.

INGRID LØKKEN:
MARGIT HARALDSEN:
Lods Henrik Johansen, Løvenskioldvei, Lilleaker pr. Oslo.

HANSINE NESFOSSEN:
Constance Nøstdal, Solheimsgt. 40, Bergen.

MARTHA KVALVAGNES:
Fru Anna Næsdal Sydnæsmyg, Bergen.

MAXIMILIAN HANSEN:
Casper Solvik, villa Fjødip, Osnes pr. Heggedal.

Kongo.
CHRIS' IANSEN:
Ca.oline Christiansen, Misjonsstr. Strikredalen pr. Holmekollen.

India:
DAGMAR ENGSTRØM og ANNA JENSEN:
Ingvald Finnerud, Danvik, 15, men.

FRANCK DESMOND:
Gustav Larsen, Fossveien 12, 0

HANS SVENDBERG:
Form. J. Karlsen, Haldensveien, Tistedalen pr. Halden.

GUNHILD ABØ:
DAGMAR JACOBSEN:
Sverre Severinsen, Smittetveien 19, Drammen.

HILDA WERGEDAL:
Jens Jarnes, Passebæk p. o., Sør, vnr.

RACHEL EDVARDSEN:
Kontorist O. Langerud, Namsbø, Kongsbørg.

VALBORG FRANDSEN:
Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.

NUMMER

„I sk

En Herro trodd en stund morgen for å be. Hvelsighet hand stund så s Mesteren, syn:

Han sa er ner som all skammens d bi. Efter de re av blinde lende sig fr håpøst og utstredte mis drøvelige og forsvunnet i i det samme og Frelseres sjelesmerte

— Herre, brot misjon hjerte, og H samme klart — Jeg vil stakkels men ingen som v ter! Jeg vil men jeg har

Bak

St

«Jeg

Herre,

Kjære ven utsatt for ot ges der råd d te? Lyves du A, var da hans lytt til hans fryd dig rykter og ba en bisverm d samle honnin du bare er s kan også s stikk og me du forsøker får nemlig i svaret, om m med og virk fryktelig. Ti lunge man re formerer sig vil hevde sin Det blir et Skriften si til sverd, ska sverd. Men t hurtig tyst. I bart er mere spr. 26,20. Da overfor dem få herredømm slag.

Verden hån hang på først da Gud oprei og kraft, bev flyktet. Vær s han er god im efter ham. De sak til Herren ti han skal br dighet frem fo

Utgift ved en redaksjonskom